

Arrest

nr. 128 853 van 5 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Yezidische origine, afkomstig uit Tbilisi (Georgië). Samen met uw man, M. A. (...) (O.V. (...)), kwam u aan in België op 22 november 2011 en jullie dienden een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 25 november 2011. Op 5 januari 2012 nam de Dienst Vreemdelingenzaken inzake de asielaanvraag van u en uw man een beslissing tot weigering van verblijf (26quater), omdat de Letse autoriteiten verantwoordelijk werden geacht voor de beoordeling van jullie asielaanvraag. Jullie verlieten België echter niet en dienden op 23 augustus 2013 een tweede

asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U haalde hierbij aan dat jullie jullie land van herkomst waren ontvlucht, omdat jullie in Georgië problemen kenden met de ordediensten omdat zij op zoek waren naar uw vader B. S. (...) (O.V. (...)). Sinds mei 2007 werd uw man enkele keren geslagen en ondervraagd door politieagenten, omdat zij veronderstelden dat uw man wist waar uw vader zich bevond. In de zomer van 2007 of 2008 werd er brand gesticht in het appartement dat u en uw man huurden. U vermoedt dat de politie verantwoordelijk was voor de brandstichting. Naar aanleiding van deze problemen raakte uw man in shock waardoor hij enkele keren werd gehospitaliseerd. De laatste keer werd uw man een week vastgehouden in een voorhechteniscel toen de politie 10000 Lari vroeg voor zijn vrijlating. Hierna vluchtten jullie het land uit. Op 24 december 2013 werd door het Commissariaat-generaal in het kader van de tweede asielaanvraag van u en uw man een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat jullie asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Jullie tekenden hiertegen geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd dienden u en uw man ten slotte een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 1 juli 2014. Jullie huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die jullie naar aanleiding van jullie vorige aanvraag uiteen hebben gezet. Zo herhaalt u dat uw man in 2007 één week in de gevangenis werd vastgehouden in verband met de problemen die uw vader met de Georgische autoriteiten kende en de politie 5000 dollar smeergeld eiste voor uw mans vrijlating. U voegt hieraan toe dat jullie 1000 dollar betaalden waarna uw man, tegen wie inmiddels ook een rechtszaak werd aangespannen, werd vrijgelaten, in afwachting van het betalen van het resterende bedrag van 4000 dollar. U herhaalt ook dat er in april 2007 brand werd gesticht door de politie in de woonst die jullie huurden. U voegt hieraan toe dat de eigenares van deze woonst omwille hiervan een schadevergoeding eiste van 30000 dollar en in dit verband een klacht indiende bij de burgemeester. U vreest bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland dat uw man zou worden opgesloten in de gevangenis en jullie de brandschade van de woonst die jullie huurden niet zullen kunnen vergoeden.

Ter staving van jullie huidige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: 12 foto's van de schade aan de woonst die jullie huurden en die volledig afbrandde; een fax van een Franstalige vertaling van een brief van jullie kennissen waarin zij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bevestigen; een brief van de familieleden van de eigenares van de woonst die jullie huurden, met bijhorende Franstalige vertaling, waarin zij bevestigen dat in deze woonst in april 2007 brand ontstond naar aanleiding waarvan de woonst volledig afbrandde en de eigenares in dit verband recht heeft op een schadevergoeding van 30000 dollar die nog niet door jullie werd vergoed; een attest dd. 04.04.2008 van het regionale stadsdepartement van jullie woonplaats in Georgië, met bijhorende Franstalige vertaling, waarin bevestigd wordt dat op 2 april 2007 effectief brand was uitgebroken op het adres waar jullie een woonst huurden, en een verslag van een vergadering van 10 juni 2014 geleid door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag uiteen hebt gezet. Zo herhaalt u dat uw man in 2007 één week in de gevangenis werd vastgehouden in verband met de problemen die uw vader met de Georgische autoriteiten kende en de politie 5000 dollar smeergeld eiste voor uw mans vrijlating. U voegt hieraan toe dat jullie 1000 dollar betaalden waarna uw man, tegen wie inmiddels ook een rechtszaak werd aangespannen, werd vrijgelaten, in afwachting van het betalen van het resterende bedrag van 4000 dollar. U herhaalt ook dat er in 2007 brand werd gesticht door de politie in de woonst die jullie huurden. U voegt hieraan toe dat de eigenares van deze woonst omwille hiervan een schadevergoeding eiste van 30000 dollar en in dit verband een klacht indiende bij de burgemeester.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland dat uw man zou worden opgesloten in de gevangenis en jullie de brandschade van de woonst die jullie huurden niet zullen kunnen vergoeden (DVZ 3e AA, verklaring, rubriek 15, 17 en 18).

Zij vooreerst benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. In hoofdzaak werd vastgesteld dat u onaannemelijk vage en flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de oorzaak van jullie problemen met de Georgische ordediensten. U tekende hiertegen geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn.

In het kader van uw huidige aanvraag haalt u aan dat uw Russisch niet zo goed is en u naar aanleiding van uw vorige aanvraag gehoord werd in het Russisch en niet in het Georgisch, omdat er geen Georgische tolk beschikbaar was. Deze uitleg kan echter geenszins worden aangenomen als verschoningsgrond voor de vaagheden en flagrante tegenstrijdigheden tussen uw onderlinge verklaringen die in het kader van uw vorige asielaanvraag werden vastgesteld en op basis waarvan uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Zij immers opgemerkt dat u tijdens uw vorige asielprocedure op geen enkel moment melding hebt gemaakt van eventuele taal- of vertaalproblemen, noch blijkt uit uw gehoorverslagen dat die door de betrokken asielinstanties werden opgemerkt. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u bovendien dat u zowel het Georgisch als het Russisch machtig bent en vermeldde u niets over eventuele moeilijkheden die u met de Russische taal zou ondervinden (CGVS 2e AA, p. 2). Meer nog, blijkt dat u naar aanleiding van uw vorige asielprocedure bij aanvang er zelf voor hebt gekozen uw interviews in de Russische taal af te leggen (zie inschrijvingsformulier 2e AA).

U voert in het kader van onderhavige derde aanvraag bijgevolg evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw vorige asielaanvraag, zodat deze gehandhaafd blijft.

Wat betreft jullie huidige asielaanvraag dient voorts te worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u en uw man voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Met betrekking tot de bijkomende verklaringen die u aflegt, namelijk dat jullie voor het afbetalen van de borgsom voor de vrijlating van uw man nog 4000 dollar aan de politie verschuldigd zijn en dat de eigenares van de woonst die jullie huurden en waar door de politie brand werd gesticht voor de geleden schade een vergoeding van jullie eist van 30000 dollar (DVZ 3e AA, verklaring, rubriek 1 en 17), en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, moet worden beklemtoond dat deze asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Bovendien werd in verband met uw bijkomende verklaringen een tegenstrijdigheid opgemerkt vergeleken met uw verklaringen naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag. Zo verklaarde u in het kader van uw vorige asielaanvraag dat de politie in verband met de vrijlating van uw man een borgsom van 10000 laris eiste, waarna iedereen van jullie familie geld samenlegde om tot het volledige bedrag te komen, en er toen bovendien meer dan het vereiste bedrag werd verzameld ten einde ook een paspoort te kunnen betalen waarmee jullie het land konden verlaten (CGVS 2e AA, p. 7-8). Deze verklaring kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw huidige verklaring dat jullie slechts een deel van de borgsom konden betalen, waarna uw man voorwaardelijk werd vrijgelaten, en jullie dus het resterende bedrag nog steeds verschuldigd zijn (DVZ 3e AA, verklaring, rubriek 15). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder ondermijnd.

Voorts zij opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u deze bijkomende informatie bewust zou hebben achtergehouden voor de Belgische asielinstanties in het kader van uw vorige asielaanvraag, zoals u dit beweert. U verklaarde hieromtrent dat u deze informatie achterhiel omdat u bang was en geen documenten had om deze feiten aan te tonen (DVZ 3e AA, verklaring, rubriek 15). Deze uitleg

overtuigt niet. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het begin, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat u deze elementen voordien niet hebt aangehaald, haalt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder onderuit.

Aangaande de nieuwe stukken die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas (zijnde 12 foto's van de schade aan de woonst die jullie huurden en die volledig afbrandde; een fax van een Franstalige vertaling van een brief van jullie kennissen waarin zij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bevestigen; een brief van de familieleden van de eigenares van de woonst die jullie huurden, met bijhorende Franstalige vertaling, waarin zij bevestigen dat in deze woonst in april 2007 brand ontstond naar aanleiding waarvan de woonst volledig afbrandde en de eigenares in dit verband recht heeft op een schadevergoeding van 30000 dollar die nog niet door jullie werd vergoed; en een attest dd. 04.04.2008 van het regionale stadsdepartement van jullie woonplaats in Georgië, met bijhorende Franstalige vertaling, waarin bevestigd wordt dat op 2 april 2007 effectief brand was uitgebroken op het adres waar jullie een woonst huurden) zij opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Aangaande de fax van een Franstalige vertaling van een brief van jullie kennissen waarin zij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bevestigen, zij verder opgemerkt dat u de originele brief van deze kennissen niet overmaakte, doch enkel de Franstalige vertaling ervan en bijhorende authenticiteitsverklaringen van een Georgische notaris. Hoe dan ook kan dit stuk niet worden aanzien als een objectief bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aangezien deze brief uitgaat van privépersonen.

Aangaande de 12 foto's, de brief van de familieleden van de eigenares van de woonst waar in april 2007 brand ontstond waarin zij stellen dat de eigenares in dit verband recht heeft op een schadevergoeding van 30000 dollar die nog niet door jullie werd vergoed, en het attest dd. 04.04.2008 van het regionale stadsdepartement van jullie woonplaats in Georgië waarin bevestigd wordt dat op 2 april 2007 effectief brand was uitgebroken op het adres waar u verklaarde samen met uw man een woonst te huren, zij opgemerkt dat deze documenten enkel nog zouden kunnen ondersteunen dat er een brand geweest is in de woonst die jullie in Georgië huurden en de eigenares in dit verband een schadevergoeding eist, doch kunnen zij niet aantonen hoe deze brand destijds ontstaan is noch of de eigenares van de woonst van rechtswege recht heeft op de schadevergoeding die zij eist. Bijgevolg kunnen ook deze stukken de door u ingeroepen vervolging van u en uw man door de ordediensten in Georgië, omdat zij op zoek zijn naar uw vader, niet ondersteunen.

Het verslag van een vergadering van 10 juni 2014 geleid door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) dat u ten slotte neerlegde ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag bevat geen enkele verwijzing naar de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die betrekking hebben op u of uw man.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van

de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel overschrijding van bevoegdheden aan, een appreciatiefout, schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 10, 15 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedure in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van de artikelen 39/68/2, 48/3, 48/4, 51/8, 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 6, 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht, van het beginsel "audi alteram partem". Zij deelt het middel verder in in vijf onderdelen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van de artikelen

39/68-2, 48/3 en 57/6 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze artikel 39/68-2 zou kunnen geschonden zijn bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit artikel handelt immers over de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en luidt als volgt: *“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.*

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Daarnaast wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.2.2. Verzoekster voert in een eerste onderdeel aan dat het gehoorverslag voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd ondertekend door de ambtenaar “FDC (niet zeker)” met een onleesbare handtekening, dat het gehoorverslag geen identiteit meldt van de agent en geen duur van het gehoor, zoals nochtans vereist door de artikelen 16 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Overeenkomstig artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd: KB DVZ), bevat de verklaring van de asielzoeker voor DVZ volgende inlichtingen:

- de naam en de voorna(a)m(en) van de asielzoeker;
- zijn geboortedatum alsook zijn nationaliteit;
- zijn woonplaats;
- de eventuele aanwezigheid van een tolk met vermelding van zijn identificatienummer evenals de eventuele door de asielzoeker gevraagde verandering van tolk overeenkomstig artikel 14 en de eventuele redenen waarvoor aan zijn verzoek geen gevolg werd gegeven;
- de identiteit van de eventuele aanwezige persoon die over hem het ouderlijk gezag, de voogdij op basis van de nationale wet van de minderjarige of de bijzondere voogdij voorzien door de Belgische wet uitoefent;
- de initialen van de ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van de asielzoeker;
- in toepassing van artikel 8, § 2, het bezwaar of de afwezigheid van bezwaar bij de asielzoeker om te worden gehoord door een persoon van een ander geslacht;
- de duur van het gehoor;
- een inventaris van de tijdens het gehoor overgemaakte overtuigingsstukken.

Te dezen stelt de Raad vast dat de verklaring meervoudige asielaanvraag, zoals verzoekster zelf verklaart, wel degelijk melding maakt van de initialen van de desbetreffende ambtenaar, zodat aan het voorschrift van deze bepaling werd voldaan. Bovendien blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de registratie en het overmaken van verzoeksters asielrelaas gebeurde door “Fabienne De Clercq, administratief assistent/agent administratif” (administratief dossier, stuk 8). Aldus is de Raad van oordeel dat het afnemen van verzoekers verklaringen in dit stuk wel degelijk kan worden toegeschreven aan een welbepaalde ambtenaar.

Waar verzoeker terecht opmerkt dat geen melding werd gemaakt van de duur van het gehoor, is de Raad evenwel van oordeel dat deze vermelding niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven. Bovendien duidt verzoekster geenszins aan op welke wijze deze weglating de rechtsgeldigheid, bewijskracht of volledigheid van haar gehoor zou aantasten. Naar aanleiding van haar beroep kan verzoekster haar verklaring aanvullen of kan aanduiden op welke wijze deze weglating verzoekster in haar rechten heeft geschonden of benadeeld. De Raad is dan ook van oordeel dat het hier geen gebrek

betreft dat niet kan worden rechtgezet door de behandeling met volle rechtsmacht van haar herhaalde asielaanvraag.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.2.3. In een tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 6, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna genoemd: KB CGVS), omdat niet uitdrukkelijk gemotiveerd werd waarom de commissaris-generaal van oordeel is verzoekster niet te moeten horen.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Zoals verzoekster terecht opmerkt in het verzoekschrift werd deze mogelijkheid voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Geen enkele rechtsregel schrijft

voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

In de verklaring meervoudige asielaanvraag (administratief dossier, stuk 7) werd aan verzoekster medegedeeld vanaf vraag 13: *“de volgende vragen worden gesteld voor het onderzoek door het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het CGVS gaat op grond hiervan na of uw aanvraag al dan niet in overweging wordt genomen, rekening houdend met alle elementen in het dossier evenals met voorafgaande asielaanvragen. Het CGVS is niet verplicht om u op te roepen voor het gehoor. Het is dan ook essentieel om aan een nieuwe elementen ter staving van uw meervoudige asielaanvraag nu reeds aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kan.”*

De commissaris-generaal heeft uitdrukkelijk gemotiveerd waarom hij op basis van de gegevens van de zaak van oordeel is dat de asielaanvraag niet in overweging moest worden genomen. In deze motivering ligt dan ook noodzakelijk besloten waarom hij meende dat verzoekster voorafgaandelijk niet moest gehoord worden. Verzoekster kan met haar verzoekschrift of ter terechtzitting alsnog de elementen doen gelden die zij meent te moeten aanbrengen. De Raad is dan ook van oordeel dat de beslissing om verzoekster in het kader van haar meervoudige asielaanvraag niet nogmaals te horen op het Commissariaat-generaal, op afdoende wijze steun vindt in de motieven waarom de asielaanvraag thans niet in overweging wordt genomen. Deze motieven worden verder besproken onder het vierde onderdeel.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een derde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). Zoals uit de verdere bespreking zal blijken is dit in casu niet het geval.

2.2.4. In een derde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 17, §2 van het KB CGVS. Zij stelt dat zij niet met de vastgestelde tegenstrijdigheden werd geconfronteerd zoals vereist.

Luidens artikel 17, §2, KB CGVS, moet, indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking diens eerdere verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.

De Raad stelt vast dat, nu verzoekster door het Commissariaat-generaal niet werd gehoord, ze evenmin kan worden gewezen op tegenstrijdigheden die tijdens dit gehoor zouden worden vastgesteld. Bovendien betreft het ook hier een voorschrift dat niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven en waarbij bovendien verzoekster in de gelegenheid is om naar aanleiding van het huidig beroep de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen, hetgeen zij nalaat.

2.2.5. In een vierde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van artikel 27 van het KB CGVS en de zorgvuldigheidsplicht. Meer bepaald is zij van oordeel dat de nieuwe documenten wel degelijk de kans voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming aanzienlijk groter maakten.

Zij is van oordeel dat de fax met de brief van hun kennissen en de foto's van de schade aan de woonst wel degelijk bewijzen dat zij problemen hadden door de brandschade aan de woonst en het begin van bewijs vormt van de problemen met de eigenares.

De Raad stelt vast dat verzoekster onderhavige asielaanvraag steunt op het door haar voorgehouden asielaanvraag bij haar eerdere asielaanvraag. Dit asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 december 2013 geweigerd op grond van haar onaannemelijk vage en flagrant tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de problemen met de Georgische ordediensten. Verzoekster diende hiertegen geen beroep in. Verzoekster kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

Verder wordt in de thans bestreden beslissing vastgesteld dat de nieuwe elementen die verzoekster thans aanvoert enkel bijkomende elementen zijn met betrekking tot verzoeksters vorige asielaanvraag. Bovendien wordt een bijkomende tegenstrijdigheid vastgesteld, met name dat verzoekster verklaarde dat de politie voor de vrijlating van haar man een borgsom van 10.000 laris eiste, waarna de hele familie samenlegde om het bedrag te betalen en bijkomend paspoorten te regelen, terwijl verzoekster thans verklaart dat zij slechts een deel van de borgsom konden betalen én zij het resterende bedrag nog verschuldigd zijn. Verzoekster brengt geen enkel argument aan ter weerlegging van deze vaststelling. Ook verzoeksters verklaring dat zij de bijkomende informatie bewust zou hebben achtergehouden kan niet aanvaard worden en haalt de geloofwaardigheid van de verklaringen nog verder onderuit. Ook dit element wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster beperkt er zich in wezen toe te benadrukken dat de nieuwe stukken wel degelijk bewijskrachtig zijn. Terecht stelt de commissaris-generaal dan ook dat deze documenten slechts een ondersteunende werking hebben bij de verklaringen die op zichzelf aannemelijk zijn. Gelet op het feit dat de eerste asielaanvraag reeds geheel ongeloofwaardig werden beschouwd, kan er thans geen sprake zijn van een dergelijke ondersteunende werking.

Met betrekking tot de van de Franstalige vertaling van de brief van kennissen die de aangehaalde vervolgingsfeiten bevestigen, legt verzoekster slechts een fax met Franstalige vertalingen neer, geauthentificeerd door een Georgisch notaris. Hoe dan ook betreft het hier een gesolliciteerd stuk opgesteld door privé-personen en dat objectief niet als dermate bewijskrachtig kan worden beschouwd dat het van aard is de voorheen vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Verzoekster kan geenszins gevolgd worden waar zij beweert dat de brief wel degelijk bewijskracht zou hebben.

Met betrekking tot de foto's die werden neergelegd, de brief van de familie van de eigenares van de woning, en het attest van het regionale stadsdepartement waarin de brand bevestigd wordt, benadrukt verzoekster andermaal dat er brand ontstond en dat zij begin van bewijs aanbrengt dat zij een schadevergoeding diende te betalen. Met haar betoog gaat verzoekster evenwel geheel voorbij aan het eigenlijke motief hieromtrent, namelijk dat, zo al aanvaard wordt dat er een brand was en de eigenares een schadevergoeding eist, hiermee nog niet de omstandigheden van deze brand worden aangetoond noch of de eigenares van rechtswege recht heeft op schadevergoeding. Deze stukken kunnen de ingeroepen vervolging door de ordediensten omdat zij op zoek zouden zijn naar verzoeksters vader, niet ondersteunen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming aanzienlijk groter maken, zoals omschreven onder punt [2.2.3.].

2.2.6. In een vijfde onderdeel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 van het EVRM, artikel 13 van het EVRM, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 47, dat het recht omvat op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht, wijst de Raad erop dat voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”* Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van

het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad merkt op dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Gelet op de informatie in het administratief dossier en de elementen in acht genomen die zij zelf aanbrengt, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede

asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.8. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT